ΣτΕ 2625/2010 [Αξιοποίηση δασικής έκτασης που ανήκει σε οικοδομικό συνεταιρισμό]

Περίληψη

-Η παράλειψη της Διοίκησης να προβεί στις απαραίτητες ενέργειες για οικιστική αξιοποίηση δασικής έκτασης που ανήκει σε οικοδομικό συνεταιρισμό δεν συνιστά παράλειψη οφειλομένης νόμιμης ενέργειας. Ωστόσο, η Διοίκηση με ενέργειές της, πριν από την ισχύ του Συντάγματος του 1975, δημιούργησε την εύλογη προσδοκία στον αιτούντα συνεταιρισμό ότι η επίδικη έκταση θα ήταν οικιστικά αξιοποιήσιμη.
-Όφειλε, επομένως, να προβεί στις απαραίτητες ενέργειες για την απαλλοτρίωση ή ανταλλαγή της δασικής έκτασης του συνεταιρισμού. Σύμφωνα με άλλη άποψη η Διοίκηση έπρεπε να εξετάσει το ζήτημα της τύχης του ακινήτου, εν όψει της συμπεριφοράς της και της εντύπωσης που σχηματίσθηκε στον αιτούντα, και να του απαντήσει σ’ αυτόν αιτιολογημένα, εξετάζοντας κάθε παρεχόμενη σ’ αυτήν νόμιμη δυνατότητα.
-Σύμφωνα, τέλος, με άλλη άποψη αν η διοίκηση, με θετικές ενέργειες δημιούργησε στον αιτούντα συνεταιρισμό την εύλογη προσδοκία για οικοδομική αξιοποίηση της ιδιοκτησίας του και με τον τρόπο αυτό του προξένησε ζημία, αυτός έχει τη δυνατότητα να ασκήσει αγωγή αποζημίωσης, επικαλούμενος την παραβίαση των γενικών αρχών της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της χρηστής διοίκησης. (Η υπόθεση παραπέμπεται στην Επταμελή σύνθεση).

Πρόεδρος: *Αγγ. Θεοφιλοπούλου*
Εισηγητής: *Αντ. Ντέμσιας*
Δικηγόροι: Ευ. Σταμούλη, Ε. Χατζηκωνσταντίνου, Αθ. Αλεφάντη

Βασικές σκέψεις

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή ζητείται η ακύρωση της παράλειψης της Διοίκησης να εγκρίνει, μετά την υποβολή της από 9.5.2005 αιτήσεως του αιτούντος συνεταιρισμού, την πολεοδόμηση έκτασης κείμενης στη θέση «Άγιος Ιωάννης -Φιλίππι» της περιφέρειας του Δήμου Ειδυλίας (Βίλιων) Αττικής, ιδιοκτησίας του αιτούντος, για την ίδρυση επ’ αυτής οικισμού ή άλλως να κηρύξει απαλλοτριωτέα την έκταση αυτή ή να προβεί στην ανταλλαγή της με άλλη που μπορεί να πολεοδομηθεί, όπως η παράλειψη αυτή εκδηλώθηκε με το 97575/1632/26-5-2005 έγγραφο του Διευθυντή Προστασίας Δασών και Φυσικού Περιβάλλοντος του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων.
3. Επειδή, με προφανές έννομο συμφέρον ο αιτών Οικοδομικός Συνεταιρισμός, ο οποίος έχει ως σκοπό την στεγαστική αποκατάσταση των μελών του, ασκεί

την υπό κρίση αίτηση.

4. Επειδή, κατά την διάταξη του άρθρου 24 παραγρ. 1 του Συντάγματος του 1975: «Η προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος αποτελεί υποχρέωση του Κράτους. Για την διαφύλαξή του το Κράτος έχει υποχρέωση να παίρνει ιδιαίτερα προληπτικά ή κατασταλτικά μέτρα. Νόμος ορίζει τα σχετικά με την προστασία των δασών και γενικά των δασικών εκτάσεων. Απαγορεύεται η μεταβολή του προορισμού των δημόσιων δασών και των δημόσιων δασικών εκτάσεων, εκτός αν προέχει για την Εθνική Οικονομία η αγροτική εκμετάλλευση ή άλλη τους χρήση, που την επιβάλλει το δημόσιο συμφέρον».
5. Επειδή, στο άρθρο 50 του ν. 998/1979 (Α 289) ορίζονται τα εξής: «1. Οικοδομικοί συνεταιρισμοί καταστάντες ή καθιστάμενοι ιδιοκτήται ιδιωτικού δάσους ή ιδιωτικής δασικής εκτάσεως ανηκούσης εις τας υπό στοιχ. γ' έως και ε' κατηγορίας της παρ. 1 του άρθρου 4 δύνανται να προβούν εις την πολεοδομικήν διαμόρφωσιν και οικοδόμησιν αυτών μόνον κατόπιν αναγνωρίσεως της οικείας περιοχής ως οικιστικής ή κατόπιν εντάξεως αυτής εις οικιστικήν περιοχήν, κατά τας διατάξεις του προηγουμένου άρθρου, τηρουμένων κατά τα λοιπά των διατάξεων της πολεοδομικής νομοθεσίας. 2. Οι ανωτέρω οικοδομικοί συνεταιρισμοί από της αναγνωρίσεως ή εντάξεως του υπ’ αυτών κτηθέντος, προς διανομήν εις τα μέλη των, δάσους ή δασικής εκτάσεως εις οικιστικήν περιοχήν καθίστανται αυτοδικαίως και αναγκαστικοί δασικοί συνεταιρισμοί προστασίας διεπόμενοι από τας διατάξεις του αρθρ. 22 του παρόντος νόμου. 3. Δάση και ιδιωτικαί δασικαί εκτάσεις ανήκουσαι κατά την έναρξιν της ισχύος του παρόντος εις οικοδομικούς συνεταιρισμούς και μη δυνάμεναι κατά νόμον να αποτελέσουν οικιστικήν περιοχήν ή να ενταχθούν εις ταύτην συμφώνως προς τα ανωτέρω οριζόμενα, απαλλοτριούνται αναγκαστικώς υπέρ του Δημοσίου και δαπάναις του Κεντρικού Ταμείου Γεωργίας, Κτηνοτροφίας και Δασών ή ανταλλάσσονται με ίσης αξίας χορτολιβαδική ή άλλην ασκεπή έκτασιν του Δημοσίου ανήκουσαν εις την διαχείρισιν του Υπουργείου Γεωργίας και περιληφθείσαν εντός οικιστικής περιοχής κατά την ισχύουσαν νομοθεσίαν. Η κήρυξις της αναγκαστικής απαλλοτριώσεως ενεργείται διά κοινής αποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών και Γεωργίας, μετά γνώμην του Τεχνικού Συμβουλίου Δασών, η δε επ’ ανταλλαγή παραχώρησις ενεργείται, συναινούντος του οικοδομικού συνεταιρισμού, διά κοινής αποφάσεως των Υπουργών Γεωργίας και Δημοσίων Έργων μετά γνώμην του αυτού ως άνω Συμβουλίου. 4. ...».
6. Επειδή, οι διατάξεις των παραγρ. 1 και 2 του άρθρου 50 του ν. 998/1979, καθ’ ό μέρος προβλέπουν την δυνατότητα οικιστικής αναπτύξεως δασικών εκτάσεων, αντίκεινται ευθέως στην διάταξη του άρθρου 24 του Συντάγματος, η οποία απαγορεύει την μεταβολή του προορισμού των δασών και δασικών εκτάσεων και μάλιστα απολύτως, προκειμένου περί ιδιωτικών δασών (ΣτΕ 3754/1981 Ολομ.). Εξάλλου, η διάταξη της παραγρ. 3 του άρθρου

50 του ν. 998/1979 αποκλείει την οικιστική αξιοποίηση δασικών εκτάσεων, για την επίτευξη δε του σκοπού αυτού προβλέπει, ότι οι ήδη αποκτηθείσες δασικές εκτάσεις μπορούν να απαλλοτριωθούν ή να ανταλλαγούν με άλλες, οι οποίες έχουν περιληφθεί εντός οικιστικής περιοχής. Συνεπώς, η διάταξη αυτή, εξεταζόμενη αυτοτελώς και ερμηνευόμενη εν όψει της διατάξεως του άρθρου 24 του Συντάγματος, συνάδει προς τις διατάξεις αυτές, μόνον βεβαίως καθ’ ό μέρος προβλέπει την ανταλλαγή ή απαλλοτρίωση εκτάσεων, οι οποίες είχαν αποκτηθεί προ της ενάρξεως ισχύος του Συντάγματος 1975 είτε δι' αγοράς είτε διά παραχωρήσεως ή ανταλλαγής (contra ΣτΕ 4884/1987 επταμ.), δεδομένου, ότι μετά την έναρξη ισχύος του Συντάγματος αυτού δεν είναι πλέον θεμιτή η απόκτηση δασών και δασικών εκτάσεων με σκοπό την οικιστική τους αξιοποίηση. Κατά τη γνώμη όμως του Συμβούλου Αντωνίου Ντέμσια, η αρρήκτως συνδεόμενη με τις διατάξεις αυτές διάταξη της παραγρ. 3 του ιδίου άρθρου, η οποία προβλέπει την δυνατότητα απαλλοτριώσεως ή ανταλλαγής δασικής εκτάσεως ως αντιστάθμισμα, στην περίπτωση, κατά την οποία δεν είναι δυνατή η οικιστική της αξιοποίηση, προϋποθέτει, ότι είναι κατ’ αρχήν θεμιτή η οικιστική αξιοποίηση των δασικών εκτάσεων. Ως εκ τούτου, και η τελευταία αυτή διάταξη αντίκειται στην διάταξη του άρθρου 24 του Συντάγματος (ΣτΕ 3403/2001, 3111/2008).

7. Επειδή, στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, (Ε.Σ.Δ.Α.), η οποία κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 53/1974 (Α’ 256) και έχει υπέρτερη των κοινών νόμων ισχύ, κατά το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζεται ότι: «Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού ειμή διά λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους. Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουσι το δικαίωμα παντός κράτους όπως θέση εν ισχύι νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίον προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιο συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων». Με τη διάταξη αυτή κατοχυρώνεται ο σεβασμός της περιουσίας του προσώπου, που περιλαμβάνει όχι μόνο τα εμπράγματα αλλά όλα τα περιουσιακής φύσεως δικαιώματα, καθώς και τα νομίμως κεκτημένα οικονομικά συμφέροντα. Η διάταξη αυτή περιέχει τρεις χωριστούς κανόνες: Ο πρώτος κανόνας, ο οποίος διατυπώνεται στο πρώτο εδάφιο της πρώτης παραγράφου, είναι γενικής φύσεως και θεσπίζει την αρχή της ειρηνικής απόλαυσης της περιουσίας. Ο δεύτερος κανόνας, ο οποίος περιέχεται στο δεύτερο εδάφιο της πρώτης παραγράφου, καλύπτει τη στέρηση της ιδιοκτησίας, την οποία υπάγει σε ορισμένους περιορισμούς. Ο τρίτος κανόνας, ο οποίος διατυπώνεται στη δεύτερη παράγραφο, αναγνωρίζει ότι τα συμβαλλόμενα κράτη έχουν δικαίωμα, μεταξύ άλλων, να ρυθμίζουν τη χρήση της περιουσίας κατά το

γενικό συμφέρον. Ο δεύτερος και τρίτος κανόνας, οι οποίοι αφορούν ειδικές περιπτώσεις επέμβασης στο δικαίωμα ειρηνικής απόλαυσης της περιουσίας, πρέπει να ερμηνεύονται υπό το φως της γενικής αρχής που διατυπώνεται στον πρώτο κανόνα (βλ. ΕΔΔΑ, απόφαση 13-7-2006, Οικοδομικός Συνεταιρισμός Αναπήρων και Θυμάτων Πολέμου Αττικής και λοιποί κατά Ελλάδας, σκέψη 32).

8. Επειδή, στην προκείμενη περίπτωση, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα εξής: Ο αιτών συνεταιρισμός είναι κύριος έκτασης 621.420 τ.μ. στη θέση «Άγιος Ιωάννης - Φιλίππι» του Δήμου Βιλλίων Αττικής. Με την υπό στοιχεία Δ45/18057/77/19-10-1970 απόφαση των Υπουργών Κοινωνικών Υπηρεσιών και Δημοσίων Έργων είχε δοθεί έγκριση κτήσης από το συνεταιρισμό της παραπάνω έκτασης και προέγκριση ίδρυσης οικισμού σ’ αυτή. Στη συνέχεια, με την υπό στοιχεία ΥΠΠΕ/ΑΡΧΑΙΟΤ/Α/Φ04/30393/3323/7.6.1976 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού χορηγήθηκε άδεια ίδρυσης οικισμού στην ανωτέρω θέση. Με το Ε. 42056/697/29.11.1976 έγγραφο του Υπουργού Δημοσίων Έργων γνωστοποιήθηκε στον αιτούντα ότι το Συμβούλιο Δημοσίων Έργων γνωμοδότησε ότι για την έκδοση π.δ/τος εγκριτικού ρυμοτομικού σχεδίου για την ανωτέρω περιοχή απαιτείται προηγουμένως: α) να παραιτηθεί ο συνεταιρισμός συμβολαιογραφικούς από κάθε απαίτηση αποζημίωσης για τη δημιουργία κοινόχρηστων χώρων, β) να δηλώσει ότι αναλαμβάνει τις απαιτούμενες δαπάνες για την εκτέλεση των έργων υποδομής του οικισμού, γ) να παραιτηθούν οι ιδιώτες των οποίων οι ιδιοκτησίες θα ενταχθούν στο ρυμοτομικό σχέδιο συμβολαιογραφικούς έναντι του Δήμου Βιλλίων από κάθε απαίτηση αποζημίωσης για τυχόν ρυμοτομία των ιδιοκτησιών τους ή, εναλλακτικώς, ο συνεταιρισμός να αναλάβει την υποχρέωση να καταβάλει τις τυχόν απαιτηθησόμενες δαπάνες για απαλλοτρίωση των ιδιοκτησιών αυτών. Περαιτέρω, με την υπ’ αριθμ. 23410/20.1.1977 πράξη του συμβολαιογράφου Αθηνών Σ. Π. ο συνεταιρισμός παραιτήθηκε από κάθε απαίτηση αποζημίωσης για τη δημιουργία κοινόχρηστων χώρων και ανέλαβε την υποχρέωση να καταβάλει τις τυχόν απαιτηθησόμενες δαπάνες για απαλλοτρίωση ιδιοκτησιών. Στη συνέχεια, μετά τη δημοσίευση του νόμου 998/79 και ύστερα από αίτηση του αιτούντος συνεταιρισμού εγκρίθηκε, με την υπ’ αριθμ.183177/2670/π.ε./9.2.1982 απόφαση του Υφυπουργού Γεωργίας, κατ’ εφαρμογή της παρ. 4 του άρθρου 50 του νόμου αυτού, η «κτήση από τον Οικοδομικό Συνεταιρισμό Ιδιωτικών Υπαλλήλων και Εργατοτεχνιτών Ν. Αττικής δάσους 621 περίπου στρεμμάτων στη θέση Άγιος Ιωάννης Φιλίππι Πόρτο Γερμενό περιφέρειας Βιλλίων για τους σκοπούς αυτού και οικιστική αξιοποίηση σύμφωνα με τις προϋποθέσεις και διαδικασίες, αλλά και τους όρους που προβλέπουν οι σχετικές διατάξεις των ν. 947/1979 (άρθρ. 7 επόμενα) και 998/1979 (άρθρα 49, 50 επόμενα)». Επί αιτήσεων του συνεταιρισμού στη Διοίκηση για πολεοδόμηση της περιοχής, η Διοίκηση με τα 16127/670/29.7.1994 και 70500/10385/8.5.1995 έγγραφα της προς τον αιτούντα ανέφερε ότι με την 3754/1981 απόφαση του Συμβουλίου της

Επικρατείας κρίθηκε ότι είναι αντισυνταγματικές οι διατάξεις που επιτρέπουν την οικιστική αξιοποίηση ιδιωτικών δασικών εκτάσεων και συνεπώς το αίτημα του συνεταιρισμού δεν μπορούσε να ικανοποιηθεί. Με νεώτερη αίτησή του ο αιτών συνεταιρισμός (από 9.5.2005) προς τους Υπουργούς ΠΕΧΩΔΕ και Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων επανέφερε το αίτημά του για την οικιστική αξιοποίηση της επίμαχης περιοχής ή, εναλλακτικώς, κατ' επίκληση του άρθρου 1 παρ. 16 του ν. 3208/2003, κήρυξη απαλλοτριωτέας της έκτασης αυτής ή ανταλλαγή της με άλλη που μπορεί να πολεοδομηθεί. Επί της αιτήσεως αυτής και ειδικότερα ως προς το θέμα της ανταλλαγής, ο Διευθυντής Προστασίας Δασών και Φυσικού Περιβάλλοντος του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων πληροφόρησε τον αιτούντα, με το 97575/1632/26-5-2005 έγγραφέ του, ότι η διαδικασία καταγραφής των κατάλληλων για ανταλλαγή εκτάσεων δεν μπορεί να προχωρήσει διότι σχετικά νομικά ζητήματα εκκρεμούν ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.

9. Επειδή, όπως έγινε παραπάνω δεκτό, οι διατάξεις των παρ. και 2 του άρθρου 50 του ν. 998/1979 κατά το μέρος που προβλέπουν τη δυνατότητα οικιστικής ανάπτυξης δασικών εκτάσεων, αντίκεινται στη διάταξη του άρθρου 24 του Συντάγματος. Συνεπώς, η παράλειψη της Διοίκησης να προβεί στις απαραίτητες ενέργειες για οικιστική αξιοποίηση της επίμαχης δασικής έκτασης δεν συνιστά παράλειψη οφειλομένης νόμιμης ενέργειας, όλα τα αντίθετα υποστηριζόμενα πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα.
10. Επειδή, περαιτέρω, με τις παραπάνω ενέργειές της η Διοίκηση, πριν από την ισχύ του Συντάγματος του 1975, και ειδικότερα από: α) την υπό στοιχεία Δ4δ/18057/77/19-10-1970 απόφαση των Υπουργών Κοινωνικών Υπηρεσιών και Δημοσίων Έργων, με την οποία είχε δοθεί έγκριση κτήσης από το συνεταιρισμό της παραπάνω έκτασης και προέγκριση ίδρυσης οικισμού σ' αυτή, β) την υπό στοιχεία ΥΠΠΕ/ΑΡΧΑΙΟΤ/Α/Φ04/30393/3323/7.6.1976 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, με την οποία χορηγήθηκε άδεια, ίδρυσης οικισμού στην ανωτέρω θέση, γ) το Ε. 42056/697/29.11.1976 έγγραφο του Υπουργού Δημοσίων Έργων, με το οποίο γνωστοποιήθηκε στον αιτούντα ότι το Συμβούλιο Δημοσίων Έργων γνωμοδότησε για την έκδοση π.δ/τος εγκριτικού ρυμοτομικού σχεδίου, δημιούργησε την εύλογη προσδοκία στον αιτούντα συνεταιρισμό ότι η επίδικη έκταση θα ήταν οικιστικώς αξιοποιήσιμη. Κατόπιν τούτων, όφειλε η Διοίκηση να προβεί στις απαραίτητες ενέργειες για την απαλλοτρίωση ή ανταλλαγή της δασικής έκτασης του αιτούντος συνεταιρισμού, κατ' εφαρμογή της διατάξεως της παρ. 3 του άρθρου 50 του ν. 998/79. Κατά την ειδικότερη γνώμη του Συμβούλου Α. Ράντου, ανεξαρτήτως του ζητήματος της συμπορεύσεως με το Σύνταγμα της διατάξεως του άρθρου 50 του ν. 998/79, η κρινόμενη αίτηση έπρεπε να γίνει εν μέρει δεκτή για τον εξής λόγο: Η προς την Διοίκηση αίτηση του αιτούντος συνεταιρισμού, ορθώς ερμηνευομένη, είχε ως περιεχόμενο την πρόσκληση της Διοικήσεως να αποφανθεί, κατά τρόπο συγκεκριμένο, για την τύχη του επίμαχου ακινήτου, εν

όψει, πάντως, του ότι, κατά τα προεκτεθέντα, με πράξεις της των ετών 1970, 1976 και 1982, προηγούμενων και επόμενων της θέσεως σε ισχύ του Συντάγματος 1975, ανεξάρτητα δε από την νομιμότητά τους, είχε ταχθεί υπέρ της κατ’ αρχήν, δυνατότητος του αιτούντος να αξιοποιήσει οικιστικώς το ακίνητο. Και ναι μεν, κατά τα ήδη εκτεθέντα, η Διοίκηση δεν ήταν υποχρεωμένη να επιτρέψει την αξιοποίηση αυτή, εφ’ όσον τούτο απαγορεύεται από το Σύνταγμα. Έπρεπε, όμως, να εξετάσει το ζήτημα της τύχης του ακινήτου, εν όψει της ανωτέρω συμπεριφοράς της και της εξ αυτής σχηματισθείσης στον αιτούντα εντυπώσεως, και να απαντήσει σ’ αυτόν αιτιολογημένα, εξετάζοντας κάθε παρεχόμενη σ’ αυτήν νόμιμη δυνατότητα (πρβλ ΕΔΔΑ, απόφαση 13-7-2006, Οικοδομικός Συνεταιρισμός Αναπήρων και Θυμάτων Πολέμου κατά Ελλάδας). Για τον λόγο, συνεπώς, αυτόν, η κρινομένη αίτηση θα έπρεπε, κατά την γνώμη αυτή, να γίνει, κατά τα βασίμως προβαλλόμενα, δεκτή, να ακυρωθεί, κατά το μέρος αυτό, η προσβαλλόμενη σιωπηρή απόρριψη και η υπόθεση να αναπεμφθεί στην Διοίκηση, προκειμένου αυτή να εξετάσει την υπόθεση εν όψει των προεκτεθέντων. Κατά την επανεξέταση δε αυτή, η Διοίκηση οφείλει να συνεκτιμήσει, μεταξύ άλλων, και την επιδειχθείσα κατά το ενδιάμεσο μακρό χρονικό διάστημα συμπεριφορά του αιτούντος και ειδικώτερα, να εξετάσει αν αυτός επέδειξε αδικαιολόγητη αδράνεια κατά το διάστημα αυτό (πρβλ. ανωτέρω απόφαση ΕΔΔΑ). Κατά τη μειοψηφίσασα γνώμη του Συμβούλου Αντωνίου Ντέμσια η διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 50 του ν. 998/79, όπως προελέχθη, δεν μπορεί να εφαρμοσθεί για τους θιγομένους από τη θέση σε ισχύ του Συντάγματος του 1975 ιδιοκτητών. Πάντως, αν η Διοίκηση με θετικές ενέργειες δημιούργησε στον αιτούντα συνεταιρισμό την εύλογη προσδοκία για οικοδομική αξιοποίηση της ιδιοκτησίας του και με τον τρόπο αυτό του προξένησε ζημία, αυτός έχει τη δυνατότητα να ασκήσει αγωγή αποζημίωσης με βάση το άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα, επικαλούμενος την παραβίαση των γενικών αρχών της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της χρηστής διοίκησης.

11. Επειδή, ενόψει της σπουδαιότητας του ζητήματος της εννοίας του άρθρου 50 του ν. 998/1979, το οποίο είναι κρίσιμο για την αντιμετώπιση του προβαλλόμενου λόγου ακυρώσεως, το Τμήμα κρίνει ότι η υπόθεση πρέπει να παραπεμφθεί προς εκδίκαση στην επταμελή σύνθεση, σύμφωνα με την παρ. 5 του άρθρου 14 του π.δ. 18/1989 (Α' 8) και να ορισθεί εισηγητής ο Σύμβουλος Αντώνιος Ντέμσιας.